

DUIVELSBOCHT

Robert Bryndza bij Boekeryj:

Het meisje in het ijs
De stalker in de nacht
Donker water
Laatste adem
Koud bloed
Doods geheim
Fatale waarheid

Zonder gezicht
Schaduwland
Vallend duister
Duivelsbocht

ROBERT BRYNDZA

DUIVELSBOCHT

EEN KATE MARSHALL-THRILLER

Vertaald door Willeke Lempens

ISBN 978-90-225-9654-8
ISBN 978-94-023-1940-8 (e-book)
ISBN 978-90-528-6559-1 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Devil's Way*
Omslagontwerp: Henry Steadman
Vertaling: Willeke Lempens
Omslagbeeld: © Ray Wise / GettyImages | S. Oleg / shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 Robert Bryndza
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Janeken Skywalker, mijn eerste lezer

*Je moet trots, dapper, vriendelijk, kordaat zijn,
en zo nu en dan toesteken wanneer de gelegenheid zich voordoet.*

Christopher Marlowe, *Edward II*

PROLOOG

DONDERDAG 21 JUNI 2007

Jean Julings knielde neer in de kleine tent en ritste de slaapzak van haar driejarige kleinzoon Charlie dicht. Zijn witblonde haar stond alle kanten op en hij had rode wangen van de vermoeidheid van het spelen in de buitenlucht. Hij klemde een bruin, eenogig teddybeertje vast.

‘En? Heb je een leuke dag met oma gehad?’ vroeg ze.

Charlie knikte slaperig en grijnsde toen zijn spierwitte melktanden bloot.

‘Fijn! En Knoopogje, heeft die zijn tanden goed gepoetst?’

‘Boven én onder,’ zei Charlie en hij stak haar zijn beertje toe.

Jean lachte en haar hart zwol op van liefde voor het jongetje. ‘Goed zo. Het is ook belangrijk dat een teddybeer zijn tanden poetst: beren eten zoveel honing!’ Haar knieën knakten toen ze op haar hurken ging zitten en haar hand uitstak naar de kleine batterijlamp, die een gelig licht op de wanden van de tent wierp.

‘Nee, lichtje aan,’ zei Charlie klaaglijk. Hij trok een rimpel in zijn voorhoofd en schopte met zijn voetjes in zijn slaapzak.

Jean deed de lamp toch uit. Er bleef alsnog een zachte gloed in de tent hangen, van de volle maan die door het tentdoek scheen. ‘Kijk dan, we hebben helemaal geen extra licht nodig: Gods nachtlampje brandt in de lucht,’ zei Jean. Ze streek over zijn zachte blonde haar. ‘Niks engs aan met zo’n heldere maan, toch?’

Charlie schudde zijn hoofd en duwde Knoopogje onder zijn arm.

‘Oma gaat heel eventjes buiten een luchtje scheppen,’ zei Jean. Ze klopte op de zakken van haar korte broek en voelde het pakje sigaretten en haar aansteker in de linkerzak zitten.

‘Nee...’

‘Ik blijf maar een paar minuutjes weg, dan kom ik weer naar binnen. Als je dan nog wakker bent, vertel ik je een verhaaltje, oké? Ik ben vlak buiten de tent. Je hoeft maar “oma” te roepen of ik hoor je en kom terug. Goed?’

Charlie knikte.

‘Je bent een lieverd.’ Jean gaf een kus op zijn wang. Toen ze de tent uit kroop, zag ze Charlies ogen al dichtvallen. Ze waren de hele dag samen geweest, hadden allerlei spelletjes gespeeld en in het riviertje geepootjebaad. Hij sliep vast in een oogwenk.

Ze kroop door de opening van de tent naar buiten, het lange platgedrukte gras op, en trok de rits achter zich dicht. Ze hadden hun tentje opgezet onder een breed uitwaaierende eeuwenoude eik. Zijn dikke kale takken strekten zich als kronkelige armen ver uit en tekenden misvormde schaduwen op het gras. Toen Jean overeind kwam, hoorde ze haar knieën opnieuw kraken.

Ze haalde een sigaret tevoorschijn, stak hem op en blies een rookwolk de avondlucht in. Hoog boven haar hoofd glinsterden de sterren. Ze luisterde even hoe het water vlakbij de rotskloof in stroomde. Het leek wel alsof de rivier ’s avonds luider ruiste. Het heidegebied strekte zich als een blauwsatijnen deken voor haar uit, met hier en daar een rotsblok. Een lichte nevel leek op te stijgen uit de kloven en andere lagergelegen gedeelten in het landschap.

Rechts van haar, aan de andere kant van een smalle strook gras, torende Devil’s Way Tor boven alles uit. Ondanks zijn imposante hoogte zag de berg rotsblokken er uitermate rustgevend uit, alsof het gewoon maar een verzameling grote gladde stenen was die door een

reuzenkind op een met gras begroeide sokkel waren gestapeld. Aan de voet ervan, in de schaduw van het felle maanlicht, stond nog een tent. Dit was de tent van Jeans dochter Becky en haar vriend Joel. Het tentdoek was donker: kennelijk lagen ze al te slapen.

Mijn god, wat is het hier toch mooi, dacht Jean bij zichzelf. Toen ze haar sigaret opgerookt had, trapte ze hem zorgvuldig uit met de hak van haar schoen en stopte de zwarte peuk toen terug in het pakje.

Ze wilde net de tent weer in kruipen toen ze zacht haar naam hoorde roepen. ‘Jean!’ Er verscheen een onverzorgde figuur van achter de Tor. Hij strompelde de strook maanlicht op het met gras begroeide platform in. ‘Jeeen!’

Het was Declan, met wie ze al vele jaren een knipperlichtrelatie had. Jean vloekte zacht en checkte vlug of de tent nog goed zat dichtgeritst. Plotseling gehaast rende ze toen door het hoge gras, als de dood dat hij de rest wakker zou schreeuwen en een scène zou trappen. Vliegenvlug beklom ze het groene talud naar het platform, om te voorkomen dat hij naar beneden kwam. Buiten adem kwam ze bij hem aan.

Hij droeg dezelfde gescheurde spijkerbroek en hetzelfde streepjeshirt als die middag, toen hij plots bij de rivier was opgedoken. ‘Wat doe jij hier nou, verdomme? Ik heb vanmiddag toch al gezegd dat je hier niet welkom bent?’ beet ze hem toe.

Toen hij glimlachte, blikkerden zijn gelige tanden tussen zijn dikke baard. Een kille angst maakte zich van haar meester toen ze de whiskyfles in zijn hand zag. Er zat nog maar bodempje amberkleurige vloeistof in. Declan wankelde op zijn benen toen hij de fles voor haar mond hield om haar ook te laten drinken.

‘Hou op!’ zei ze en ze mepte de fles weg. ‘Charlie ligt te slapen en Becky en Joel ook al.’

‘Weet ik,’ zei hij, waarna hij brutaal zijn hand uitstak naar haar borsten. Hij stommelde naar voren en duwde haar in de schaduw

tegen de hoge stenen van de Tor. Ze rook zijn vieze zurige adem terwijl hij zich tegen haar aan drukte. Op de een of andere manier wist ze zich los te wurmen en hem van zich af te duwen, waardoor ze weer in het maanlicht kwam te staan. De snelle actie leek hem te verrassen. ‘D’r is geen lol meer aan met jou sinds je niet meer drinkt...’

Hij bracht de fles weer naar haar mond, maar opnieuw duwde ze hem weg. Jean voelde geen angst, ze was niet langer bang voor hem. Ze voelde slechts de sterke behoefte om Charlie tegen hem te beschermen. Ze greep naar de fles en wrikte het ding uit zijn hand, zijn protesten negerend. ‘Waar staat je auto?’ vroeg ze toen.

Zijn ogen draaiden weg, hij tuitte makkend zijn lippen en wees vaag naar de andere kant van het platform. Jean greep hem bij zijn kraag en begon hem kordaat om de Tor heen te dirigeren. ‘Rustig aan, rústig!’ riep hij.

Aan de andere kant van de Tor leidde een grindpad naar een onverhard parkeerplaatsje. Jean zag Declans gammele blauwe Renault er midden op staan, met het bestuurdersportier wijd open.

‘Mag ik je morgen dan komen opzoeken?’ vroeg Declan, terwijl ze hem over de minder steile grashelling naar zijn auto sleurde.

‘Nee! Ik heb het je toch gezegd: dit is het, het is voorbij tussen ons.’

Een paar meter van zijn auto struikelde Declan op de hobbelige rotsbodem en viel plat op zijn gezicht. Hij kreunde luid. Jean deed slechts een stap naar achteren en keek onbewogen toe hoe hij over-eind krabbelde. Tollend op zijn benen schonk hij haar een glazige woeste blik, waarna hij weer op haar af begon te stommelen. ‘Ik heb die trut van een dochter van je gehoord: ze lag te neuken in d’r tent,’ zei hij. Hij vertrok zijn gezicht tot een gemene grijns. ‘Het klonk alsof ze ervan genoot – meer dan jij, da’s een ding wat zeker is.’

Jean gaf hem een klap in zijn gezicht.

Hij sloeg meteen terug, met de achterkant van zijn hand: zo hard dat ze wankelde en op de harde rotsbodem terecht kwam. Ze zag

Declan onaangedaan van haar weg strompelen. De hele zijkant van haar gezicht deed pijn. Voorzichtig bracht ze een hand naar haar lip. Die bloedde niet, maar haar oren piepten luid. Maar dit was bij lange na niet het ergste wat hij haar ooit had aangedaan.

Ineens voelde Jean een enorme woede in zich opkomen, pure razernij. Ze vloog overeind, greep Declan bij het laatste restje haar op zijn achterhoofd en duwde hem zijn auto in. ‘Waar zijn je sleutels?’

‘Wat?’ vroeg hij met een zeurstem. Ze doorzocht ruw zijn zakken en trok de bos autosleutels eruit. ‘Ik ga niet weg,’ zei hij en hij sloeg zijn armen over elkaar.

‘O, jawel. Nu meteen, zelfs. Het is midden in de nacht.’

‘Heb je wat te drinken voor me?’

‘Nee.’

‘Je bent een lelijke trut, weet je dat?’ zei hij.

‘Ja, en jij bent de ruimte die je inneemt niet eens waard.’ Ze zei het om hem te kwetsen, maar hij grijnsde alleen maar en begon toen hard te lachen.

Zijn gele tanden flitsten weer tussen zijn baardharen. ‘Hoe laat is het eigenlijk?’

‘De pub een eindje verderop houdt een besloten avond, heb ik van iemand uit de buurt gehoord. Als je opschiet, kun je er nog net naar binnen,’ verzon ze in een opwelling. Ze kon bijna niet geloven dat hij erin zou trappen, maar Declan was nu eenmaal een enorme alcoholist. Ze zag hoe zijn zucht naar drank het van hem overnam. Hij trok zijn portier dicht en zette zijn lichten aan.

Terwijl de auto een wijde bocht maakte, beschenen de koplampen kort het hoge gras. Jean dacht even iets te zien bewegen in de schaduwen, maar toen was het alweer weg. ‘Alsjeblieft, God, laat hem sterven in een greppel. Laat hem alleen zichzelf iets aandoen,’ bad ze zacht. Ze keek hoe de autolichten het grindpad afreden en uiteindelijk verdwenen. Toen pas ontspannen haar schouders zich.

Charlie! dacht ze toen. Ze haastte zich weer naar de andere kant

van de Tor en rende naar beneden. Hoelang had ze hem alleen gelaten? Niet meer dan een paar minuten, toch?

Het was rustig op de heide. Er riep een uil, de takken van de grote eik kraakten op de zachte bries en in de twee tenten was het stil.

Toen ze vlak bij haar tent was, flitste binnen opeens de lamp aan. Ze werd overspoeld door opluchting toen ze eromheen liep en ze haar dochter Becky haar hoofd naar buiten zag steken. Ze was in pyjama en droeg geen make-up meer. Er zat een bezorgde rimpel in haar voorhoofd. 'Mam? Is Charlie bij jou?' vroeg ze.

'Ligt hij niet in de tent dan?' vroeg Jean, terwijl ze de paniek voelde terugkeren.

'Nee.'

Ze duwde Becky opzij en keek naar binnen. Beide slaapzakken waren leeg. Jean voelde hoe haar maag zich omdraaide. 'Dan zal hij bij Joel zijn,' zei ze, bij het zien van Becky's bange gezicht.

'Nee, mam, daar is hij ook niet. Ik dacht dat ik hem bij onze tent hoorde, daarom ging ik hem zoeken. Waarom was je niet bij hem?'

'Ik ben even gaan roken. Ik ben maar een minuutje weg geweest,' zei Jean. De leugen rolde zonder dat ze erbij hoefde na te denken over haar lippen.

'Stel dat hij naar de rivier is gegaan? Ik weet niet of het heeft gerekend, maar hoor je hoe luid het water ineens klinkt?' vroeg Becky, met een vleugje hysterie in haar stem.

'Laten we maar even gaan kijken dan. Hij kan nooit ver weg zijn,' zei Jean zo kalm mogelijk. Het verontrustte haar dat Becky eerder bang leek te zijn dan boos.

Becky maakte Joel wakker, waarna ze allemaal een zaklamp pakten en begonnen te zoeken: langs het water, bij de rotsblokken van de Tor en de heide eromheen. Zoekend flitsten hun drie lichtbundels over het donkere landschap. De rivier stond hoger dan de dag ervoor. Toen Jean met haar zaklamp over het donkere, nu woeste waterscheen en Charlies naam riep, leek haar stem wel te worden opge-

slokt door het duister. Ze voelde zich steeds misselijker worden van de angst terwijl de minuten verstreken en zich aaneenregen tot een uur, en vervolgens zelfs twee uur.

Charlie was nergens meer te bekennen.

Pas tegen vier uur 's ochtends, toen de lucht al langzaam lichter begon te worden, besloten ze de politie te bellen.

Terwijl de zon opkwam boven de heidevelden, arriveerde er een politieauto, gevolgd door nog twee wagens vol agenten. Vanaf dat moment werd er echt serieus gezocht, maar Charlie vonden ze niet.

1

ELF JAAR LATER, DONDERDAG 7 JUNI 2018

De dag begon hetzelfde als elke andere ochtend. Privédetective Kate Marshall werd om zes uur wakker, vlak voordat haar wekker afliep. Automatisch stak ze daarop haar hand uit naar haar badpak, dat aan de stoel naast haar bed hing.

Kate zwom elke dag van het jaar in de zee – weer of geen weer. Maar dit soort dromerige zomerochtenden, als er een lichte bries stond terwijl de zilverkleurige vingers van de dageraad boven de horizon uit piepten, had ze het liefst. Ze woonde boven op een klif in Thurlow Bay, aan de zuidkust van Engeland, een rustig plaatsje zo'n acht kilometer buiten de universiteitsstad Ashdean.

Na een snelle slok uit de kraan in de keuken opende ze de achterdeur, die leidde naar een kleine patio. Ze betrad het zandpad erachter en zocht toen nog wat slaperig haar weg naar het strand.

Het zand was zacht en het helmgras prikte in haar voetzolen. Onder aan de klif aangekomen liep ze verder door de duinen. Het gras stond er hoog, het bedekte de hoge heuvels en beschutte haar tegen de wind van zee.

Net toen ze het strand op stapte, piepten de eerste zonnestrallen boven de horizon uit. Ze weerkaatsten fel in een grote zoutwaterpoel op het strand. Als Kate naar links keek, kon ze langs de grillige kustlijn, die er al sinds het juratijdperk lag, helemaal tot aan Ashdean kijken, aan zijn kleine hoefijzervormige baai. Rechts van haar lagen

de kliffen, met hier en daar een huis erbovenop, en de donkere, ver in de zee uitstekende rotspunt die een barrière naar het westen vormde. Ze had enkele van de surfers die op het kampeerterein tegenover haar huis verbleven eigenlijk al in het water verwacht, maar ze bleek het strand nog helemaal voor zichzelf te hebben.

Het natte zand voelde stevig en koel aan onder haar voeten. Een paar meter van waar de golven braken, liet ze haar handdoek vallen en stapte de branding in. De binnenrollende golven waren kniehoog en ze voelde het water bruisen op haar huid. Hoe verder ze tussen de golven door liep, hoe dieper het zand verdween.

Kate nam een flinke hap adem en dook het water in.

Ze merkte pas dat er iets mis was toen ze bovenkwam om adem te halen en een stroming aan haar middel voelde trekken, als een paar onzichtbare maar ijzersterke vingers.

En toen ging het allemaal razendsnel. Ze wierp nog een blik achterom naar het strand, waar ze de grote zoutwaterpoel zag schitteren. Een diepe geul vol spierwit water kolkte van de poel terug naar de zee. Meteen daarop voelde ze hoe er stevig aan haar benen werd getrokken. Ze werd onder water gesleurd, waar haar benen rond haar hoofd tolden.

Te laat realiseerde Kate zich dat ze regelrecht een dodelijke kuststroming, een zogenoemd *riptide*, in was gezwommen.

Al haar jaren van zeezwemervaring zeiden plots niets meer. Ze werd overvallen door een blinde overlevingspaniek. De snelheid en de kracht waarmee de getijdenstroom volkomen abrupt was komen opzetten, waren huiveringwekkend. Ruw werd ze weggevoerd van de kust, waarbij haar lichaam om en om werd geslingerd. Heel even ving ze nog een flits op van de lucht, het verlaten strand en in de verte zelfs haar huis hoog op de klif, toen werd ze weer naar beneden getrokken. Ze hoestte en kokhalsde, en haar keel vulde zich met zee-water.

Aan de andere kant van het stadje ging Tristan Harper, Kates partner bij hun detectivebureautje, maar weer eens verzitten op de bestuurdersstoel van zijn Mini Cooper. Zijn rug stak en zijn billen begonnen zo langzamerhand gevoelloos te worden. Toen hij op zijn horloge keek, zag hij dat het al bijna tien over zes 's ochtends was.

‘Kom op, ga eens naar je werk, alsjeblieft,’ zei hij, terwijl hij bleef turen naar de gele voordeur van een rijtjeswoning iets verderop aan Walker Avenue, een keurige straat in het ‘deftige’ deel van Ashdean. Het bewuste huis was eigendom van een architect, ene Terrance Trent, een man van begin vijftig. Zijn vrouw had Kate en Tristan ingehuurd om te bewijzen dat haar man een affaire had.

Links van hem hoorde Tristan een deur dichtslaan. Toen hij zich omdraaide naar het geluid, zag hij een oudere dame door het hekje stappen van het huis waarvoor hij geparkeerd stond. Ze droeg een verschoten roze joggingpak en had strakke permanentkrulletjes in haar korte pikzwarte haar. Ze liep regelrecht naar zijn zijraampje en klopte erop. Toen deed ze een stap naar achteren en sloeg haar armen over elkaar.

Tristan keek nog een keer naar de gele voordeur. Terrance Trent kon nu ieder moment naar zijn werk vertrekken! Met grote tegenzin draaide hij zijn raampje naar beneden.

‘Kunt u mij álstublieft vertellen wáárom u al sinds dríé uur vanochtend voor mijn hús staat?’ informeerde de vrouw. ‘Nóú?’ Haar stem klonk luid en de nadruk die ze op sommige woorden legde leek volstrekt willekeurig. Van dichtbij zag Tristan dat haar gezicht was bedekt met een dikke laag lichtgekleurde vloeibare make-up en dat ze haar lippen knalrood had gestift. De berg strakke zwarte krullen op haar hoofd deed hem denken aan een bord vol glimmende alikruiken. Hij vroeg zich af of het een pruik was of een kwestie van een mislukte verfbeurt.

Hij wierp weer een snelle blik op de gele voordeur, die nog steeds potdicht zat. Tristan stond al sinds elf uur de vorige avond in Walker Avenue geparkeerd. In die tijd had hij zijn auto tweemaal verplaatst. Een uur voordat zij hem had opgemerkt, om twee uur die ochtend, was hij voor het huis van deze dame beland. Er reed een auto voorbij en uit een voordeur aan de overkant stapte een oudere man naar buiten, gevolgd door een eveneens oude bruine hond.

‘Ik wacht op iemand,’ zei Tristan, waarna hij eraan toevoegde: ‘En ik sta hier gewoon langs de openbare weg, hoor.’

De wenkbrauwen van de vrouw vlogen omhoog. ‘Maar mág ik u erop wijzen dat dit een wóónstraat is? En wáárom staat u récht voor míjn huis?’

‘Hier was toevallig een plekje vrij,’ zei Tristan. Hij moest enorm zijn best doen om niet zijn geduld te verliezen bij deze bemoeial.

De vrouw tuitte haar lippen, kwam nog wat dichterbij en bukte zich om in zijn auto te gluren. Op de stoel naast Tristan lagen een paar lege sandwichverpakkingen en een camera met een lange lens. En in zijn bekerhouder stond een flesje ijsthee met perziksmak – al zat daar sinds half vijf die ochtend wat anders in, omdat hij gedwongen was geweest erin te urineren... ‘Ik vind u er maar verdácht uitzien, alsof u iets in uw schild voert. Bent u soms journalist?’

Op dat moment zag Tristan de gele voordeur opengaan. Terrance Trent beende met grote passen naar buiten, met aan zijn arm een jonge vrouw. Hij droeg een chic blauw krijtstreppak; zij was gekleed in dezelfde witte mini-jurk, hoge hakken en bontjas als waarin ze gisteravond om elf uur was gearriveerd.

‘Ik weet álles wat er hier in de buurt gaande is,’ dreunde de vrouw. ‘Ik ben namelijk vóórzitster van de plaatselijke búúrtwacht.’

Tristan hád het ondertussen niet meer: hij zou eigenlijk zijn camera willen pakken om een paar goede foto’s te schieten, maar dat was te riskant. Als deze ouwe taart doorkreeg dat hij privédetective was, tipte ze Terrance misschien dat hij werd geschaduwd en dan kon het

detectivebureau die fikse vergoeding op zijn buik schrijven. Terrance en de jonge vrouw stapten in zijn auto en reden weg, de straat uit. Tristan zuchtte diep en liet zich onderuitzakken op zijn stoel.

‘Nóú? Wat hebt u daarop te zéggen?’ vroeg de vrouw.

‘Ik eh... werk voor de gemeente. Ik controleer of niemand zijn vuilnisbak aan de straat laat staan nadat de vuilniswagen is geweest,’ verzon Tristan snel.

‘Ahá,’ zei de vrouw glimlachend. Daarop knikte ze goedkeurend en tikte tegen de zijkant van haar neus. Ze leek zijn leugen te slikken. Toen boog ze zich nog wat dichterbij Tristan toe. ‘Aan de óverkant, op nummer vier, woont een groep studénten. Die maken zich daar regelmátig schuldig aan en zouden best wel eens een bóéte mogen krijgen,’ klikte ze.

‘Nummer vier...’ herhaalde Tristan.

‘Mijn klike komt natuurlijk pas minder dan een úúr voordat de vuilnisman komt aan de straat te staan. En zodrá hij leeg is, haal ik hem weer óp.’

‘Dat is fijn om te horen, mevrouw.’

Terrance Trent werkte de hele dag, dus zou hij waarschijnlijk vanavond pas weer terugkeren. Tristan keek een keer links en rechts de straat in, glimlachte toen en bedankte zijn ijverige informante. Toen hij de straat uit reed, zag hij in zijn achteruitkijkspiegel dat de vrouw hem stond na te kijken.

2

Toen Kate haar ogen opende, zag ze dat ze in een kleine ziekenhuis-kamer lag. Haar bed leek door louter wit te worden omringd en het deinde op en neer. Haar keel deed pijn en haar huid voelde klam aan. Toen ze haar hoofd bewoog, knalde er een pijnscheut doorheen, als bij de ergste kater die ze ooit had gehad. Heb ik gedronken? Zeg als-jeblijft dat dat niet waar is, dacht ze. Ze haalde een paar keer rustig en diep adem. Het kostte haar opvallend veel inspanning en ze hoorde iets vochtigs rochelen in haar borstkas.

En toen herinnerde ze het zich ineens weer. Nee, ze had geen terugval gehad nadat ze dertien jaar nuchter was gebleven... Haar laatste herinnering was er een van pure paniek – dat ze aan het verdrinken was!

Toen ze zich omdraaide in het bed, zag ze dat er een infuusnaald in haar arm stak en dat er allemaal slangetjes en snoertjes aan haar borstkas bevestigd waren. Over het scherm van een hartmonitor rechts van het bed kroop een woud van gekleurde lijnen. De opluchting dat ze niet had gedronken werd onmiddellijk verdrongen door een gevoel alsof ze onder water werd getrokken.

Aan de andere kant van de kamer keek een rij glazen ruiten uit op een gang. Er verscheen een arts in de deuropening, hij klopte op het kozijn. Hij zag er jong uit, hoogstens achter in de twintig, en had dik donker haar en een bril. Hij glimlachte breed naar haar. 'Hallo, Kate,'

zei hij, terwijl hij de kamer in kwam en bij het voeteneind van haar bed ging staan. Hij sprak haar naam uit alsof ze elkaar kenden, dacht ze.

‘Hallo,’ probeerde ze terug te zeggen, maar er klonk slechts wat gekraak. Toen ze slikte, voelde haar keel kurkdroog aan. Hij leek wel gevuld met naalden!

‘Je bent een tijdje buiten bewustzijn geweest. Je hebt zelfs op de intensive care gelegen,’ vertelde de arts haar. Hij pakte het klembord met haar medische gegevens van haar voeteneind en begon erdoorheen te bladeren. Kate wreef over haar keel, slikte en trok een pijnlijk gezicht. Het bed leek nog steeds onder haar te golven en te wiegen. ‘Er zat zeewater in je longen. We hebben je moeten intubereren,’ voegde hij toe.

Kate hoestte, wat een dof soort bonkende pijn leek te triggeren, die zich bij de symfonie in haar hoofd voegde. ‘Hoelang is “een tijdje”?’

‘Bijna vierentwintig uur,’ antwoordde hij.

Het dichtgetrokken gordijn aan Kates rechterhand bolde op en ze hoorde mompelende stemmen aan de andere kant. Vervolgens verscheen er een kier tussen de gordijnen, waar een verpleegster haar hoofd doorheen stak. ‘Sorry, dokter Harris, maar hebt u even? Mevrouw Julings is nogal uit haar doen,’ zei ze. De arts knikte, legde het klembord op Kates bed en verdween door de kier. De verpleegster schonk Kate een kort knikje en sloot het gordijn weer achter hen.

Kate boog zich naar voren en reikte naar het klembord. Maar dat was kennelijk al te veel inspanning, want ze voelde zich meteen duizelig worden. Zwetend en buiten adem zakte ze weer achterover tegen haar kussen.

Aan de andere kant van het gordijn spraken de arts en de verpleegster op zachte toon met elkaar, terwijl de stem van een oudere vrouw er af en toe doorheen snerpte. ‘Alstublieft, dokter, geef me iets sterkers. Het doet zo’n verdomde pijn. U kunt er zo lang naar kijken als u wilt, maar daar houdt die pijn niet van op!’

Kate had het gevoel alsof haar neus opnieuw werd opgestart. Eerst ving ze een onaangename pusstank op, vervolgens leken alle andere geuren van het ziekenhuis haar zintuigen te bestoken: ontsmettingsmiddel, vloerwas en een medisch aroma dat ze niet meteen kon thuisbrengen.

Ze schrok op toen de vrouw plots gilte: ‘Christus! Waarschuw me de volgende keer even!’

‘Alsjeblieft, Jean, doe nou rustig. De dokter is zo klaar,’ zong de verpleegster haast.

‘Vertel me niet dat ik rustig aan moet doen!’

‘Oké, Jean, we zijn klaar,’ zei dokter Harris toen.

‘Alstublieft, leg iets over me heen. Zelfs als de lucht erlangs strijkt, doet het al pijn,’ kreunde de vrouw. Ze klonk wanhopig.

Kate hoorde een hoop geschuifel, waarna dokter Harris weer tussen het gordijn door glipte, gevolgd door de verpleegster, met een kartonnen schaal vol gebruikte verbanden in haar hand. Door de kier ving Kate nog net een glimp op van een frêle vrouw met honingkleurig haar dat in dunne slierten om haar hoofd hing. Ze zat met een bezweet gezicht achterovergeleund op haar bed.

‘Goed, waar waren wij gebleven?’ vroeg de arts, terwijl hij weer om haar bed heen liep.

De verpleegster verliet de kamer. De geur van pus en infectie die achter haar aan zweefde was zo heftig dat Kates ogen ervan begonnen te tranen. Ze slikte moeizaam terwijl de arts een piepklein zaklampje uit zijn broekzak haalde en ermee in haar ogen scheen. Het licht was als een stok waarmee hij in de achterkant van haar schedel prikte. Gelukkig leek dokter Harris tevreden met wat hij zag en stopte hij het lampje terug in zijn zak.

‘Je hebt beginnende pneumonie, longontsteking, wat niet zo gek is na al dat water dat in je longen terecht is gekomen. Er wordt je via een infuus een zeer sterke antibioticakuur toegediend en we willen je hier nog een paar dagen observeren,’ zei hij, wijzend naar het scherm

waaraan Kate was verbonden. Er danste nog steeds een goudkleurige vlek van het zaklampje voor haar ogen.

‘Hoe ben ik hier terechtgekomen?’ vroeg ze. De herinnering aan de getijdenstroom en hoe ze erdoor de zee op was gesleurd, viel ineens op zijn plek. ‘En waar is “hier” eigenlijk?’

‘Eh... ik geloof dat je door een stel surfers uit het water bent getrokken,’ zei de arts, terwijl hij opnieuw haar status checkte. ‘Het schijnt dat zij de hulpdienst erbij hebben gehaald.’

‘Welke hulpdienst precies?’

‘De reddingssloep.’

Kate schaamde zich kapot toen ze dit hoorde. ‘En wie waren die surfers?’

‘Sorry, maar dat weet ik niet. Maar je hebt erg veel geluk gehad.’

Ze zag haar mobieltje op het nachtkastje liggen, naast een doos tissues en een paar lege waterflesjes. Dokter Harris volgde haar blik. ‘Die zijn van je zoon. Hij heeft hier gezeten toen je bewusteloos was.’

‘Jake, is die hier? Is hij voor mij naar huis gevlogen?’

Dokter Harris aarzelde. ‘Eh, dat weet ik niet, hoor. Maar er was hier een jongen die Tristan heette. Is dat niet je zoon?’

‘Nee, dat is mijn zakenpartner,’ zei Kate. ‘Maar weet mijn zoon dan wel dat alles goed met me is?’

‘Er is vast door de verpleging contact opgenomen met je naaste familie.’ Hij keek weer naar haar status. ‘Ik zie dat je privédetective van beroep bent. Dat is nieuw voor me: ik heb nog nooit een privédetective behandeld,’ zei hij, terwijl hij glimlachend op haar neerkeek. ‘Luister, ik kom over een paar uurtjes weer naar je kijken. Je doet het goed, maar met pneumonie moet je niet licht omspringen. Dat kan heel snel uit de hand lopen.’

Kate werd opeens bevangen door emoties. Warme tranen stroomden over haar wangen en zonder enige waarschuwing hing er opeens een lange snotsliert aan haar kin. Dokter Harris bood haar de tissue-doos van het hoge nachtkastje aan. Ze trok er een doekje uit en druk-